

Joh.15:10-17 5:e sönd i påsktiden, 2:a årg, 130428

Texten vi läste förut är hämtad från Jesu avskedstal sina vänner och lärjungar. Talet är långt, flera kapitel långt, och det finns bara med i Johannesevangeliet.

Och hela talet går egentligen ut på att förbereda lärjungarna på att Jesus snart inte längre kommer att finnas mitt ibland dem. Och det hålls enligt Johannes bara några timmar Jesus fängslas. Så nu, nu måste dom börja hitta ett annat fokus än den Jesus som finns mitt ibland dem. Ja om det ska finnas en fortsättning så måste dom liksom börja hitta ett annat sätt att hantera sin tro. Kanske som temat säger, att börja växa i tron.

Så det är ju också i det här talet som Jesus säger att hjälparen kommer. Han talar mycket om det, -Jag går bort säger han, men hjälparen, anden kommer istället. Och han kommer att vara med er på samma sätt som jag har varit det.

Men även om anden liksom är grunden för det han säger, så talar han inte direkt om henne i dagens avsnitt Här pratar han istället om kärlek, han pratar om glädje. Han säger att vi ska älska varandra, och han kallar oss vänner.

Ja även om det först kan vara svårt att hitta orden, för Johannes skriver ju ofta lite invecklat och snårigt så det är lätt att man, mitt i alla vinglingar missar det han egentligen säger. Så är texten full av positiva ord. Kärlek, glädje, älska och vänner, och dom orden, dom nämns flera gånger var.

Han börjar och slutar visserligen med starka uppmaningar, både bud och befallning. Att vi ska hålla hans bud. Och, detta befäller jag er.

Men vad är det budet och befallningen handlar om, -Jo att vi ska älska, som människor så ska vi älska varandra.

Också kallar han oss vänner, och som jag läser det så handlar det inte bara om lärjungarna, då och i den situationen. Johannes liksom drar in oss andra. Ja, handlar det inte oss alla, alla vi som vill försöka följa efter?

Och jag tycker det är underbart, han säger inte att vi skulle vara hans vänner för att vi skulle vara så speciellt starka i tron och vara utan tvivel och frågor.

Och han säger inte att vi heller hans vänner, bara om vi skulle klara av att leva på ett oklanderligt moraliskt och perfekt sätt, ett liv utan varken fel eller brister...

Utan just, och bara detta, vi är hans vänner, när vi försöker älska varandra. Vi är hans vänner, när vi försöker älska varandra.

För vad var det han sa? Jo, ”ni är mina vänner om ni göra vad jag befäller er”. Och längre ner, ”detta befäller jag er: att ni ska älska varandra.”

Befallningar har vi kanske svårt för, här ska ingen komma och vare sig bestämma eller befälla mig om hur jag ska leva mitt liv. Visst kan det kännas så, men om det handlar om kärlek, då känner jag, då må det liksom vara förlåtet.

För vad skulle den här världen vara utan kärlek? Vad skulle du och jag vara utan kärlek?

Ja om vi saknar kärlek, skrev ju Paulus, då vi är vi bara att likna vi en ekande brons, eller en skrällande cymbal. Alltså nått som bara låter, men egentligen nått ihåligt, nått som saknar både djup och innehåll.

Det är så enkelt, men det är också så himla svårt. Det är enkelt uttryck, det handlar om att älska. Men vi vet också att det är svårt. Det finns och det kommer nog alltid att finnas människor som vi har svårt för, människor vi undviker. Man behöver nog inte känna sig usel för att man inte älskar allt och alla.

Och så det här med att känna kärlek, det är inte alltid så himla enkelt. Det finns alltför många av oss, som har så svårt att liksom emot den. Kanske för att vi har svårt att liksom definiera den. Vi har liksom svårt att både se och förstå att det faktiskt handlar om kärlek...

Kanske har vi aldrig fått den, kanske lidit brist på den, kanske anser vi att en så som jag, skulle det vara nått att älska. Ja, ibland finns det en rädsla i oss för kärleken, att ge den, att ta emot den...

Det handlar om kärleken mellan människor. Men tyvärr också inte minst om kärleken från Gud. Och vid ett annat tillfälle, då talades det om fromhet, då säger Jesus de välkända orden: och du skall älska Herren, din Gud, av hela ditt hjärta, av hela din själ, av hela ditt förstånd och av hela din kraft. Sedan kommer detta: Du skall älska din nästa som dig själv.

Visst, visst, men hur?

Nej, kärlek är nog bland det finaste som finns, men det är absolut inte bland det enklaste som finns.

Men jag vill ändå tänka att det handlar om en slags inställning till livet och till sina medmänniskor. En inställning som säger, jag är älskad, därför kan jag älska. Jag behöver kärlek, andra behöver det, och inte minst världen behöver det.

Och det är ju inte så mina vänner, att det skulle finnas för mycket kärlek i den här världen. Det visar sig med all tydlighet bara man slår upp en dagstidning eller slår på sin TV. Nej, det är nog som det står i en av våra psalmer. Världen behöver din kärlek, -strömmande genom mig.

Ja om det är nått den här världen verkar behöva just nu så är det Guds kärlek. Den som liksom bara öser och öser, som ger och ger... För att världen, du och jag och vi alla ska kunna leva. Kanske för att vi ska kunna leva ett så gott liv som möjligt, så riktigt och mänskligt som möjligt.

Men, är det inte också så att kärleken, vare sig den ges till mig av Gud eller från andra. Så är den på nått sätt inte bara min. (Förstår ni vad jag menar?)

Jag kan liksom inte bara stanna i den, hur skönt och ombonat det är en är. Är det inte kärlekens väsen, den måste liksom bara vidare...

Ja kärleken är en rörelse, biskopen Bertil Gärtner har uttryckt att: "detta med att leva i kärleken, precis det som Jesus nämner i texten, det är inte ett tillstånd, utan det är en aktivitet."... Det är inte dumt sagt, -"Att leva i kärleken, det är inte ett tillstånd, utan en aktivitet." eller, som sagt medandra ord, "Världen behöver din kärlek, -strömmande genom mig."

Men vad har då det här med kärleken med "växande i tro" att göra? För att växa i tro, handlar inte det om att man blir säkrare och säkrare i sin tro? På att man vet mer om hur Gud är? På att man blir åtminstone en lite bättre människa? Lite frommare och lite bättre!

Nej, kanske har kärleken ingenting med det att göra, eller kanske, kanske har den ändå allting med det att göra.

Handlar det inte som vi sa förut, egentligen om nån slags inställning till livet. Det finns en bok av Owe Wikström som heter "att älska livet mer än dess mening Jag tror att det berättar vad jag försöker säga. "Att älska livet mer än dess mening".

För försöker vi hela tiden hitta, söka och längta efter meningen med livet, då undrar jag om vi inte gång på gång kommer att bli besvikna. För letar vi då inte lätt efter något som hela tiden verkar ligga bortanför vårt egna synfält, vår egna känsla eller erfarenhet. Nått vi liksom ännu inte riktigt nått till.

Men att älska livet, det är att älska det som är. Det som finns här och nu. Första koppen kaffe för dagen, människorna vi möter, tunnelbanefärden, påskliljorna i rabatten, Gud som säger till mig att jag inte behöver försöka eller låtsas vara någon annan än den jag är.

Och förresten, att älska och att älskas, det kanske är det som är meningen...

Nej, det handlar inte om nått slags naivt flum, jag vet också att livet inte är enkelt. Och att mycket, ibland alltför mycket blir inte som vi vill och tänkt oss. Och så länge ensamheten breder ut sig, krigen härjar ute i världen och människor sliter för att överleva, så är inte tillvaron nått paradiset.

Men om vi inte älskar det som är gott, hur ska vi då kunna ta fajten mot det som är ont.

Om vi inte älskar själva livet, hur ska vi då kunna bekämpa det som vill förstöra det.

Befallningen må vara förlåten:

Och detta befäller jag er: att ni ska älska varandra.